

Yakariş

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 11 Şubat 2023

Bir rengim yok artık benim bir ismim de yok.

Yokluğun sarkacında saklı bir sızıyım sızan yürekte sızlanması olmayan belki de bir topum dönen direkten...

Hacizli ruhum ve saltanatı sonlandı mutluluğun çünkü ben insanın insan...

Nazım geçmiyor artık mevsimlere niyazımsa sonsuz.

Nazenin bir ruh olsa ne ki taşıdığım bilakis geçmiyor da susuzluğum.

Suskunum.

Pervasız değil pervazında hiç değilim hayatın ve baktığım pencere paramparça, arz ettiğim kadar talebi yok da benliğimin.

Metazoridir gülümsemem ve mehtapla dalga geçen yıldızlardan da değilim asla ve asılı kaldığım boşluktan da taştım ve yerin dibini boyladım bir avazda.

Hazin güncem hazan yüklü sarkacım hazzı da yoktur artık ömrün ve sevincimin.

Dilemması sözcüklerin ve serkeş imgeler ve sazan misali atladığım değil artık mevsim ben ki nesriyim belirsizliğin ve şiirin şivesi ve kolaçan ettiğim arkamdan gelenlerdir beni diriltten.

Sezilerim ezik.

Baskın dış ses yaptı yapacağını en sonunda.

Basireti bağlanan sözcüklerden ağıdalı şiirler yazmak mı ömrüm boyunca...

Olmaz.

Olamaz.

Olamam da.

Olmazın oluru bir düşün değil asla iç sesin izinde bir giz değil asla yalnızlığın güftesi ve ölümün çağrısı sözcükler kadar kibirli olamaz veryansın ettiği kadar belirsizlik nasıl da uğuldatır kulaklarımı.

Devasa bir kesit içine düştüğüm.

Vakitli vakitsiz insanların göçtüğü.

Matemden dahi öte mabedi yerle yeksan edilmiş insanların nezdinde solan güneş gibi tutulan nutku mutluluğun saydığım çubuklar ve çetelesini tuttuğum hayatlar değil asla bilakis ölümün soğuk nefesine yığılmış binlerce insan saklıdır benim ve biz insanların niyazında.

Varlık katsayım.

Yoklukla harmanım.

Yoksun kılındığım kadar yaktığım kâğıtlarım belki de cehennem ateşidir bu soğuğu dindiren aslında İlahi Aşkın ateşidir buzları eriten.

Hamt ettik.

Harladık.

Sarmalında yerin göğün çatladı sabır taşı.

İzahı yok bunca acının olmalı mıdır devamı?

Haşa Rabbim.

Rabbim sen kuru bizi sen kuru aklımı.

Bir nida bir anlatı bir çığlık bir inilti ve titreyen elleri soğuğun kaşıdığım yaradan akan irin misali.

Bir ses bir nefes ve mucize.

Bir nida bir çığlık bazen karmaşa.

Hazin bir son ve umuda dair bekleyiş kapıda.

Asla martaval değil yaşıananlar asla masal değil ite saklı varsa yoksa nice mucizenin hâsıl olacağına dair bir bekleyiş ve canımızdan can giderken ne olur bize bağışla enkazın altındaki canları, yüce Rabbim.

Hulasası bu acının.

Hünkârı yalnızlığın.

Nazarında kaderin deşilen yolun kazılan çukurun...

Meali ölüm olmamalıydı umudun.

Yerin göğün tek sahibi ve bizlerin yüce Rabbi ne olur sağ çıksın nice insan řu yıkıntının altında doğsun güneş karanlığı delen doğsun güzellikler ne olur sen ol kalanların ölümünü erteleyen.

Yüce Rabbim bu yakarışım yürekten kendim için bir şey istiyorsam namerdim ben ki bu ülkenin kızı ben ki acıların yıldızı ben ki ben çaresizliğin çaprazında semaya açtığım ellerim ve sensin sendendir tek istediğim:

Rabbime yakarışım ve yurduma duyduğum sevgi ve büyük aşk.

İman gücümle sarmalında acının dınecektir İnşallah sızım.

Sezilerim bana yoldaş.

Yandığım kadar kanadığım ve kardığım yer gök ve toprak.

Rengim beyaz, Rabbim hem de hiç olmadığım kadar beyaz ve hüznüldür benliğim:

Niyazım sonsuz.

Ülkem duyduğum büyük sevgi ve coşkum asla yılmaz yıldırılmaz da hiç kimse beni.

Yılkı atı.

Rahvan adımlar.

Yâd edilesi dünüm ve dünde kalan coşkum ve işte senden istiyorum isteyebildiğim kadar.

Yaşımla yasımla ait olduğum vatan toprakları asla da mezar olmasın başka insanlara bu ansızın bastıran zelzelede nidalarımı duyansın niyazımı sunduğumsun nazenin varlığımla taptığım İlahım ne olur, söndür bu ateşi.

Vakit dar.

Yüreğime yağın kar.

Narı acının nuru aşkın ve İlahi Ateşin her kıvılcımından fışkırır acılar.

Rabbim:

Sen kuru milletimi, ülkemi, devletimi.

Sana yakarışım yürekten en derinden ve beklemede iç sesim ve umudum ve arayışım yeter ki canımızdan başka canlar gitmesin de bu saatten sonra vakit çok geç olmadan...